

אני חולם על אהבה
שהיא יותר משני בני אדם המבקשים לשלוט זה בזה,
שבה שני בני אדם חולקים ביניהם
את התאוה לחיפוש אחר אמת נעלה יותר.
ייתכן ששמה אינה אהבה,
ייתכן ששמו האמיתי של הדבר הוא ידידות.

ארוין ד. ילום

{ מתוך הספר "כשניטשה בכה" }

גיליון מס' 2517 י'א סיוון תשע"ח * 25 במאי 2018

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@kfar-hanassi.org.il

היו זמנים... 3

במסגרת שנת השבעים לכפר הנשיא, יגיש הארכיון פנינים מההיסטוריה המקומית. והפעם - **החלפות אסיפה** שפורסמו בתום דיונים ארוכים ונרגשים, ומזכירים לנו משהו מניחוח הזמנים ההם. הניסוחים כך במקור. סימני הקריאה הם תוספת שלי. ר.ג.

26/04/1964

רכישת מקררים (!) לחדרי החברים:
מוותרים על דמי נופש לשנה אחת, כדי לגמור את הרכישה.

19/06/1964

חדר האוכל החדש:
ערעורו של ג'ורג' נאי נגד קניית ספלים עם אוזן התקבל. (הם לא עוברים את מכונת השטיפה). גם לא קונים כמות לנסיון.

19/08/1964

טלפון: לחייב חבר לענות לצלצול הטלפון כשהמזכירות סגורה.

21/11/1964

קורס קצינים - יוסי ליפא:
הדיון לא סוכם. (חשיבות השירות בצבא לעומת חשיבות העבודה במשק...)

16/01/1965

טרקטור D8 והחלפתו באחר: הדיון לא סוכם.

30/01/1965

ווינסטון צ'רצ'יל:
עם מותו, האסיפה מציינת את הערכתה לפועלו.

ערכה: רחל גינת

איוונקה טראמפ היקרה / תמר וולפין

ברוך בואך לירושלים לפתיחת שגרירות ארה"ב בירושלים. חבל שאבא שלך שלח אותך ולא בא בעצמו, אבל, מצד שני, לו הוא היה מגיע, היה לכוחות הביטחון כאב ראש הרבה יותר גדול.

הסיבה שאני כותבת אליך היא כי רציתי לספר לך, שהמקום הזה שבו הסרת את הלוט מעל השלט האומר שגרירות ארה"ב, היה המקום שבו עברו עלי שנים יפות מאד בילדותי.

המקום הזה שהיום הוא אתר מוקף חומה גבוהה, היה פעם שטח גדול, שחלקו היה חורשת אורנים, חלקו היה טרשים, וחלקו היה בנוי בכמה עשרות חדרי אירוח של פנסיון "היזם". היה זה קואופרטיב של צעירים ארץ ישראלים שהתגייסו לצבא הבריטי על מנת להילחם בנאצים. הם לא ממש לחמו, אפילו רובים לא היו להם, הם בעיקר בנו ביצורים, סללו דרכים, ובקיצור היו פלוגות בחיל ההנדסה. כשהשתחררו מהשירות הם הקימו קואופרטיב שמטרתו הייתה לנהל אתרי נופש ותיירות. שני אתרים הם הקימו וניהלו: האחד בחמי טבריה והשני בתלפיות בירושלים. מלחמת השחרור הפסיקה את הפעילות של שני האתרים, אך לאחר המלחמה התחילו להפעילם ביתר שאת. מקומות עבודה סיפקו לעובדיהם נופש והבראה, כאשר המטרה העיקרית היה לאכול טוב, כלומר, לאכול הרבה. (מי שזוכר את השיר "אוכל, קדימה אוכל" ששר בומבה צור, השיר מתאר בדיוק לא רק את בית ההארכה של איילת השחר, אלא גם את הפנסיון הזה בשנותיו הראשונות)

אבי, חבר בקואופרטיב, התמנה למנהל בית ההבראה בירושלים. העונה הייתה מתחילה בחודש מאי ומסתיימת באוקטובר, וכל אותו הזמן אבי עבד מהנץ החמה ועד צאת הנשמה, שבעה ימים בשבוע. הסיכוי היחיד לראות אותו לפעמים היה פשוט לעבור לגור בפנסיון "היזם". כמובן שלא ניתנו לנו חדריים ואפילו לא חדר אחד. אבל עמד לרשותנו אוהל בלב החורשה של הפנסיון. כן כן איוונקה, אני גרתי חודשים רבים באוהל באותו המתחם שבו עכשיו עומדת השגרירות שאת פתחת. היה קשה? לי - בכלל לא. מבחינתי זאת הייתה חוויה נפלאה. במשך היום הסתובבתי בכל המתחם, שרובו היה שומם לחלוטין, אבל הנוף שנשקף ממנו היה עוצר נשימה. היום כבר לא כל כך רואים את הנוף הזה, כי עומד שם בניין ענק עם חומה סביבו, כן כן, את מכירה את הבניין, השגרירות האמריקאית עומדת שם. מוקדם בבוקר הייתי יוצאת מהאוהל ותופסת עמדת תצפית מול הכפר צור באחר, ששכן אז מעבר לגבול, בממלכת ירדן, והייתי רואה, ללא משקפת, את הפלחים הערבים יוצאים, רכובים על חמורים, ויורדים

אל שדותיהם. שם היו עובדים עד החשיכה, ואז היו עולים שוב על החמורים ושבים הביתה.

מן העבר השני של המתחם הייתי מסתכלת לכיוון הר הצופים. הר הצופים היה בשבילי כמו הירח, אפשר לראותו, אבל הסיכוי לבקר בו היה אפסי. ובין התצפית לדרום לתצפית לצפון הייתי מביטה על ים המלח ועל הרי מואב שמאחוריו. בחדשי הסתיו הייתה הראות כל כך חדה וים המלח היה כל כך כחול – ממש תענוג.

בשעות אחר הצהריים הייתה תזמורת קטנה מנגנת, והנופשים היו רוקדים להנאתם, ובערב הייתה תכנית אמנותית: הופעה של אמן או שירה בציבור, ואחר כך הופעל הפטיפון ותקליטים במהירות 78 סיבובים בדקה השמיעו עוד מוזיקה לריקודים. והיו גם הרצאות בתנ"ך ובספרות. אני שתיתי את ההרצאות בצמא, למרות שכל שבוע הן חזרו על עצמן...

כך, איוונקה חלפו עלי שנות הילדות המאוחרת באוהל בחורשה, בדיוק מאחורי הבניין שאת חנכת השבוע.

אני מניחה שעלי לשמוח על מעבר השגרירות לירושלים, עם זאת, הסיכוי שאוכל לחזור לשבת שם על הטרסות או בחורשה, בשטח יפה זה, הם עתה עוד יותר קטנים מהסיכוי שהיה לי אז להגיע יום אחד להר הצופים.

מסרי ד"ש לאבא

תמר

ניתוח המחירון לעונת הרחצה 2018

עבור מי	2017	2018	הפרש	אחוז תוספת למחירי 2017
יחיד	נ 450	נ 650	נ 200	44%
זוגי	נ 900	נ 1001	נ 100	22%
כל אחד/אחת	נ 450	נ 550	נ 100	22%
ההפרש בין חבר יחיד וחבר זוגי	0	נ 100		
זוגי +2	נ 1050	נ 1400	נ 350	33%
זוגי +3	נ 1150	נ 1600	נ 450	39%
גמלאי יחיד	נ 400	נ 572	נ 172	43%
גמלאים זוגיים	נ 800	נ 968	נ 168	21%
כל אחד/אחת	נ 400	נ 484	נ 84	"
ההפרש בין גמלאי יחיד וזוגי	0	נ 88		

קיבלתי את המחירון הנ"ל ביום ב', 7.5.18. ניסיתי ליצור קשר עם 4 חברי הנהלת בריכת השחייה בטלפון, אך לא הצלחתי. ביום ד' כתבתי מכתב קצר לכל אחד/ת מהם, וחילקתי לתאי הדואר.

לכב' ****, חברה בהנהלת בריכת השחייה, שלום.

אני מנסה להבין מדוע ההנהלה החליטה שעלות המינורי לבריכת השחייה לגמלאי יחיד תהיה 572 נ, והמינורי לכל גמלאי זוגי תעלה רק 484 נ? כל הגמלאים היחידים הינם אלמנות או אלמנים לדאבוננו, ולא מובן לי מדוע עליהם דווקא לשלם תוספת של 88 נ.

הנני מ.בקש תשובה והסבר בהקדם האפשרי.

מקס מדר

לא עזר "... בהקדם ..." קיבלתי את התשובה רק אתמול, יום ה', 17.5.18, בו התחילו למכור מינויים. בקיצור, הועדה דחתה את בקשתי. הם הסכימו שיש בעיה אבל בין שני הפתרונות – להוזיל את המחיר לגמלאים יחידים או להעלות את המחיר לגמלאים זוגיים – יותר קל להם שהאלמנות והאלמנים ישלמו יותר.

דרך אגב, בתשובה היה הסבר מוזר. לפי המכתב, הגמלאים הזוגיים קיבלו בעצם הנחה, במטרה לעודד את הבעל או האישה לשכנע את בת או בן הזוג, גם הוא/היא לקנות מינוי על ידי תמריץ ההנחה (ז"א כסף)! הסבר מוזר, מעליב ופוגע בצנעת הפרט.

בהתחלה ביקשתי תיקון רק של מחיר המינוי לגמלאים היחידים, אבל בהמשך הבנתי שיש עיוותים בחישוב כל המחירים במחירון, במיוחד באחוזי ההעלאה לעומת אשתקד. הטבלה לעיל שהכנתי מסבירה את העיוות. לא מדובר בצורך להעלות מחירים אלא באי שוויון באחוזים שכל אחת מהקבוצות בחברה נדרשה לשלם. בעבר, ז"א ב-2017, הייתה רק קבוצה אחת בחברתנו. לפי הנהלת הברכה, היום (מהיום חו"ח?), נתחלק לארבע קבוצות: יחידים, זוגות, גמלאים יחידים וגמלאים זוגיים. וכל קבוצה מטופלת באופן שונה.

למרות השעה המאוחרת – לא בגללי – אני מרגיש שלנושא יש משמעות על אף שמדובר בסכומים יחסית קטנים, אמשיך לערער.

אני מאחל לך ולמשפחתך חג שבועות שמח:

ושנה טובה, מהנה, מבריא ושוויונית בבריכה של כולנו.

מקס מדר

madermax@gmail.com

5908874-050S

עצוב כל כך לראות גן סגור / פרנקי גליק

הרי וברנדה היו אנשים מאמינים שהשתייכו לזרם מיוחד של הנצרות שמאמין שארץ ישראל שייכת ליהודים.

הם הגיעו לראשונה לכפר הנשיא בפברואר 1977, שהו כחודש, ומאז ועד ספטמבר 85, הגיעו לכאן בכל שנה למשך חודש ימים, וקיבלו חדר משותף במגורי המתנדבים.

היו להם פה חברים טובים. במרץ 1986 הם באו לכאן כדי להישאר. באנגליה הם חקרו לעומק את צמח הפיבר-פיו שהוכח כתרופה טבעית מעולה למיגרנות דלקות פרקים. והחלום שלהם היה לגדל את הצמח כאן. הרי וברנדה קיבלו רשות להקים שלושה בתי משתלות בסככות מול בית יונתן. במטרה לעזור לכפר הנשיא. במשתלה הם שתלו צמחי מרפא וצמחי בית, כולל האכניצאה. כשהרי חלה, ברנדה המשיכה לבוא ולנהל את המשתלה.

ואז הגיעה קרן דוידסקו לקיבוץ. שהיא נושא הסיפור שלי.

קרן עבדה עם הרי וברנדה במשתלה. היו שם יחסים מאוד מיוחדים ביניהם ואהבה הדדית.

באוגוסט 2010 כשמצב בריאותו של הרי התדרדר, הם חזר הזוג המבוגר לאנגליה. וקרן המשיכה להפעיל את המשתלה.

קרן היא לדעתי, אישיות מאוד מיוחדת - זריזה, מלאת אנרגיות. גדוש ברעיונות חדשים ועשייה. כולם מכירים וזוכרים את המשתלה שהיא המשיכה, לא באותו סגנון בדיוק, אבל היא פיתחה את המקום, יצרה בו פינות ישיבה מגוונות וצבעוניות ואף פתחה מסעדת "פיש & צ'יפס". אנשים מכל הגילאים באו ונהנו. אנשים רכשו צמחי נוי לביתם, באו בערבים לשתות בירה ולשיר. המקום הפך למקום חברתי חי ותוסס "אצל נונה". לקרן יש משפחה צעירה, היה לה קשה לנהל את המקום בשעות הערב, ולאט לאט המקום נסגר.

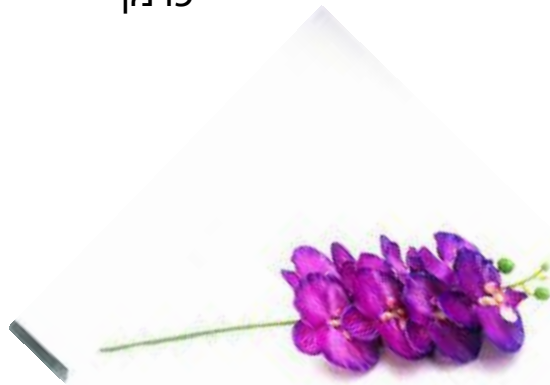
ואז, הוחלט בקיבוץ על הרחבת בית יונתן. היה לה מאוד קשה לראות שכורתים עצים בסביבת ביתה הקרובה והבנאים די השתלטו על השטח שלה. השבוע הכניסו צינור מתחת לכביש וממש דחפו אותה לפינה. קרן ראתה בהרס הזה בכאב ובעצב גדול. היא רק רצתה להתרחק מכאן, עברה לגור בעמוקה, ואז שכרה דירה בהרחבה. את הצמחים היא חילקה בגינות של אנשים ומקומות ציבוריים. ופוקדת אותם מידי פעם, לתלוש עשב, לנקות את

הצמחים מעלים יבשים, עם עצב גדול בעיניים. השמחה שהיתה בה בעיניים בלגדל ולטפל בצמחים, דעכה בה בתוך האבק הרב שמשאירים הבולדוזרים.

במשך השנים במשתלה אני עבדתי איתה, עזרתי לה בזמני הפנוי. מאוד ניתי. למדתי להכיר היא אישה מיוחדת במינה וקשה לי לראות אותה היום במצב הזה. מה שהיה לה כל כך חשוב להקים - איננו. יש לה התמחות ב"טיפול בגינון", היא עבדה לזמן מה בבית יונתן. רצתה לעבוד בזה גם במשתלה. היום היא עובדת בבי"ס במירון ובבי"ס שחפים במשרה מלאה כמטפלת בגינון, מאוד נהנית, ומאוד מרוצים ממנה.

עצוב: עוד ענף, מקום יקר בכפר הנשיא, שהלך לעולמו.

פרנקי

שלום לכולם,

לבקשת הורים רבים בקהילה, ביום שישי 1.6.18 בשעה 9.00-13.00, תתקיים ב"לב הקיבוץ" סדנת **"משפחה בטוחה"** מטעם איחוד ההצלה.

פרטים נוספים על הסדנא נמצאים בקובץ שבאתר הקיבוץ.

הסדנא תתקיים אם יהיו מספיק נרשמים.

להרשמה, יש לפנות לאיציק 050-5776747 עד 27.5.18, כדי שנוכל להיערך בהתאם.

הסדנא – ללא עלות!

מרפאה

הבטיחו את השקט שלכם ! / דליה זלצברג

בשבועיים האחרונים אורי ואני התגייסנו לעזור בנושא, ועשינו מכרז אצל 5 עורכי דין על מנת להשיג את המחיר הטוב ביותר לקבוצה של חברים מעוניינים. סך של 1000 ש"ח לחוזה.

אכן השגתי לנו מחיר מאוד אטרקטיבי יחסית למחיר שהוצע לנו בשיחה שהייתה במפגש.

לטובת מחיר זה אנחנו צריכים 21 חברים שמעוניינים. את האינפורמציה העברתי לאיילת מרום.

אנא הזדרזו לקחת החלטה ולהודיע לה בכדי שלא נפספס.

מה זה ייפוי כוח מתמשך?

ייפוי כוח מתמשך הוא כלי משפטי חדש, שמאפשר לאדם לקבוע מי יטפל בענייניו ב וביאזה אופן, כשהוא כבר לא יהיה כשיר לעשות זאת בעצמו (כלי זה בא להחליף מינוי של אפוטרופוס).

אנחנו לא יכולים לדעת האם ומתי נגיע למצב בו לא נוכל עוד לקבל החלטות ביחס לעצמנו (עקב תאונה, מחלה וכיו"ב).

ייפוי כח מתמשך הוא כלי שמאפשר לנו לחשוב על הסוגיות האלה בנחת כשאנו במצב בריאותי וקוגניטיבי טוב ותקין. התהליך של הכנת ייפוי כוח מתמשך מאפשר לנו לבחור את האדם המתאים עבורנו, לוודא אתו מראש שזה אכן מתאים גם עבורו, לשוחח אתו, לתאם אתו ולתת הנחיות על האופן בו יעשה השימוש בייפוי הכוח.

הנושא סבוך ומורכב ומטעם זה החוק קובע כי ייפוי כוח מתמשך ניתן לעשות רק באמצעות עורך דין שעבר הכשרה מיוחדת לכך והוסמך על ידי האפוטרופוס הכללי שבמשרד המשפטים.

עורכת הדין שאני רוצה לסגור איתה היא חברת קיבוץ מבינה אותנו, יודעת שתצטרך לשבת עם כל משפחה בנחת וברוגע אמינה רגישה ומקצועית.

אודה לכם באם תזדרזו לקבל החלטה ונוכל להתחיל לטפל בנושא.

דליה

פצימות ב"לב הקיבוץ" / רחלי ומעין

פינת חמד זו לא אמורה להיות סתם פינת חמד, זו פינה קסומה ממש. שנמצאת אצלנו כבר הרבה זמן ופשוט לא הייתי מודעת אליה. מי שהולך לאמפי' בכביש מבחין מצד שמאל עץ חרוב ענק שענפיו מגיעים עד לאדמה. וכאשר נכנסים אל בין ענפיו מגלים עולם אחר, עולם שכולו צל והרפתקה. וכולם מוזמנים לבוא ביום שבת הזה בשעה 17:00. ומתחת לכיפת החרוב נברא ביחד כפר של גמדים בעזרתו של ניראל מקיבוץ עמיעד. מאחר וזו שעה שאוכלים בה ארוחת ערב אתם מוזמנים להביא איתכם מחצלת ואוכל וככה יהיה לנו הפנינג קסום של גמדים וחברותא ועוד...

ופינה נוספת הולכת ונוצרת. ציור על קירות. יוזמה של כמה אמנים צעירים. וכשתתעוררו יום אחד ותראו קיר מצויר תדעו שהגמדים ביקרו אצלנו בלילה וציירו אותו.

בלב הקיבוץ נוצרה פינה חדשה. פינת המחשב שנמצאת במועדון. וכל מי שרוצה להשתמש בה מוזמן לעשות זאת. ואם מישהו ירצה לעשות הזמנות לשופרסל באמצעות המחשב ולא יודע איך יוכל לבוא ולקבל עזרה מקצועית.

חשוב לנו להודיע שאם ישנה הפסקת חשמל בשכונה מסויימת אפשר לבוא ללב הקיבוץ לכוס קפה, מיזוג וחברה טובה.

בקרב נארח את טומי לערב חברתי בו הוא יספר על הרפתקאותיו בהרי הגעש של הוואיי. ובכלל הוא ירחיב גם על שנת החופש שלקח בזמנו מהקיבוץ ויצא לדרכו עם מעט כסף. כל הסיפורים יגובו בשקופיות מדהימות שצילם. כל בוקר טומי עולה אלינו לכוס קפה שחור כדי להעלות את לחץ הדם שלו. וכשהוא מגיע כולנו לוקחות הפסקת קפה ומתיישבות לשמוע את סיפוריו המרתקים. כאמרו בקרב נודיע על התאריך של הערב. הישארו צמודים למקלטים.

לקראת חגיגות ה-70 הכל מתחיל להתחמם ולצאת לדרך.

- החולצות לחג המשק כבר מודפסות.
- האלבום של נורית עבר הגהות ותיקונים והגהות נוספות וכבר מודפס.
- "הברנץ' של פעם" קורם עור וגידים ושלווה.
- ל"מוזיאון של פעם" טומי הביא 2 מכונות כתיבה ישנות. וכל מי שיש לו פריטים ישנים מהתקופה ההיא מוזמן להביא לרגלי.
- גם הצוות של שמות השכונות והכנסתנו לווייז יצא לדרך.

- כנ"ל בית הקברות האינטרנטי מתגשם. כך שכל אחד יוכל לבוא לבית הקברות להוריד אפליקציה ולראות תמונות של הנפטר ולקרוא את קורות חייו של האדם שליד המצבה שלו הוא עומד.
- מאחר והקיץ בפתח. והחום הגדול כבר כאן. צריך להיכנס להרגלי שתיית מים. להתארגן על בגדי ים וחולצות בריכה, כובע לא לשכוח כמובן. ואם כבר מדברים על הבריכה, נשמח מאוד לקבל הצעות, בקשות, וכו' איפה נאכל ארוחות ערב וכמה פעמים ומתי נפתח את לב הקיבוץ בקיץ. אנחנו פתוחות להצעות.
- ביום שלישי נסעתי לתל אביב לפרמיירה של הסרט על פיניקס החבר של ניסן שבא מהשחורים העברים מדימונה. הסרט נושא את שמו "פיניקס" והוא מרגש מאוד. לאחר הסרט עלו לבמה פיניקס ומיה קפלן והופיעו ביחד בשיר מקורי שכתבו. היה ערב מאוד מרגש ונוגע ללב. בקרוב הסרט יוקרן ב"יס דוקו". ואני ממש ממליצה לראותו. ממש כדאי.
-
-

להתראות בלב הקיבוץ רחלי ומעין

הכותל של פרנץ קפקא

בשלושה ביוני 1924 הלך לעולמו איש אחד בלי לדעת שהוא אחד מענקי הספרות העולמית. למעשה הייתה הערכתו של אותו אדם לכתיבתו כה חסרה, עד כי הורה להעלות באש את כל כתביו. חברו הטוב מקס ברוד, שממנו ביקש קפקא הגוסס לבצע את המלאכה הנוראה, סירב להוציאה לפועל. בניגוד לחברו המת, הכיר ברוד באיכות הספרותית החד-פעמית של כתבי חברו. מה שלא ידע ברוד, הוא שפרנץ קפקא, שמת בגיל 40 משחפת בבית המרפא בקלוסטרנויבורג אוסטריה, יעשה ברבות הימים גם למעין קדוש חילוני.

בשנת 1992 הגיעה רות בונדי, עיתונאית, מתרגמת וסופרת ילידת צ'כיה, לסיור בבית הקברות היהודי בפראג. הרקע לביקור הזה היה חידוש יחסי ישראל-צ'כיה לאחר התפרקות ברית המועצות וקריסת הגוש הסובייטי.

בונדי שבימי מלחמת העולם השנייה הייתה כלואה במחנות ריכוז במשך שלוש שנים, עלתה ארצה בשנת 1949. בספריה האישיים ובמחקריה היא ביקשה להחיות את עולם יהודי צ'כיה שאבד. היא שקדה על תרגום ספרות צ'כית לעברית, עמדה בקשרים עם הסופרים הצ'כיים החשובים ביותר והעניקה לנו תרגומים נפלאים ליצירותיהם.

במהלך אותו סיור בבית הקברות ניגשה בונדי לקברו של פרנץ קפקא והופתעה לגלות פתקאות על פתקאות הפזורות סביב הקבר. כששמע מנהל בית הקברות על המבקרת מישראל, סיפר לה את הסיפור מאחורי תעלומת הפתקאות, ואף העניק לה כמה מהן למזכרת.

במאמר שכתבה לאחר הביקור ושהתפרסם בנובמבר '94 בגיליון הראשון של מגזין "רחוב", סיפרה בונדי שלא שמעה על קפקא במהלך ילדותה בפראג, למרות שנולדה שנה לפני מותו לאותה קהילה יהודית שאליה השתייך. למעשה, סיפרה, ששמעה עליו רק כשעלתה ארצה, ובאמת רק באותן שנים, לאחר מלחמת העולם השנייה, זכה שמו של קפקא לתהילת עולם.

בביקור שהתרחש כמעט שבעה עשורים לאחר מותו של קפקא, הבחינה רות בונדי בפתקאות הפזורות על הקבר, וגילתה קפקא שאינו רק הסופר המיוסר והמשפטן היהודי-צ'כי, אלא גם קפקא שהוא פטרון מוכי הגורל ושוברי הלב.

הלשונות הרבות שבהן נכתבו הפתקאות – אנגלית, גרמנית, איטלקית, צ'כית וצרפתית – רמזו לבונדי על גודל התופעה. קברו של הקדוש החילוני נעשה לאתר עלייה לרגל – מקום תקווה ותפילה בעבור אותם חלכאים ונדכאים, אשר הגיעו

לבקש עזרה מכל רחבי העולם ולשאוב נחמה מן האיש שהיטיב לתעד בכתיבתו גורלות דומים לשלהם. ממש כמו שעולים לקברו של ג'ים מוריסון בפרז.

מנהל בית הקברות הסביר לבונדי שמעת לעת נפטרים הוא וצוותו מפתקאות ישנות, המוחלפות במהרה בפתקאות חדשות שמשאירים אחריהם המבקרים הרבים המגיעים אל הקבר. באותו מאמר שחיברה לאחר הביקור כתבה בונדי: "אין לי למה להשוות את פולחן קפקא אלא לפולחן ישו, שגם הוא היה יהודי. יותר משכתי קפקא משפיעים על ההמונים, הוא משמש להם משענת או מפלט, כתובת. אין זה מקרה שעובדי בית העלמין אוספים כל כמה שבועות קערה של פתקים מקברו, כמו מקבר המהר"ל, ושורפים אותם".

הנה כמה מהפתקים השמורים בארכיון רות בונדי בספרייה הלאומית:

פתק משנת 1992 של אם מודאגת המבקשת שמעט מהגאונות שהפגין קפקא בחייו תעבור עתה לבנה:

"שלום פרנץ, באשר תהיה. חשוב בבקשה על הבן שלי, ניקולא אררה. כדי שיזכה להיות מאושר יותר מכפי שהיינו אנחנו. מי יתן והגאונות שלך תעזור לגאונות שלו". (נכתב בצרפתית)

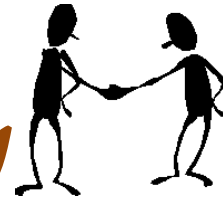
"עברתי דרך ארוכה כדי לגלות תחליף עלוב לחברתך" (נכתב באנגלית)

"מקווה שהמשפט שלך – שהוא המשפט של כולם – הסתיים בסוף טוב" (נכתב בספרדית)

מה אין בפתקאות? לא מצאנו שום בקשת עזרה בהתמודדות עם מצבים בירוקרטיים-קפקאיים. נראה שגם המאמינים והעולים לקבר קפקא יודעים שיש דברים שהם למעלה מכוחו של פרנץ קפקא.

נעים להכיר / מיכל אשחר

השבוע מדור קצת אחר ולא שגרתי, בו נכיר ילד צעיר ומתוק, ונבין למה רחלי מבקשת עוגות, עוגיות ומאכלים בלי בוטנים באירועים הקיבוציים -

קבלו את דוד זפּרני

שלום,

אני דויד זפּרני, כמעט בן חמש, בן לאימא אירנה ואבא אביב. יש לי אח גדול, עילאי, בן שבע וחצי ואחות קטנה, מיה, בת שנתיים. כפר הנשיא זה הבית שלנו. אני מתחנך בגן "רימון" בקיבוץ, מאוד אוהב את הגן, את החברים שלי ואת המטפלות. אני ילד מאוד סקרן, חייכן, חברותי. קוראים לי בכמה שמות כמו דויד, דדו, "אביר" או "נסיך". מאוד אוהב טיולים בטבע, מים, ים, בריכה, חול ובוץ. אני ילד שאוהב לעזור, מתחשב בזולת ומשתדל להקשיב להורים. אני בחוג קראטה אצל מוני בקיבוץ והשנה סוף סוף זכיתי להיות גם בחוג סוסים. אני אוהב מאוד לשיר, לשמוע מוזיקה ולרקוד. לפני כחודשיים למדתי לרכב על אופניים בלי גלגלי עזר!

אני גם עוזר בבישול במטבח. אוהב לאכול כל מה שמתוק וגם את הפתיתים עם תבשיל עוף של אימא ואבא. בגיל שנה טעמתי במבה וחוויתי תגובה אלרגית קשה. כשהייתה תגובה אלרגית נוספת, נעשו בדיקות רפואיות מקיפות וגילו שאני אלרגי לבוטנים ברמת של סכנת חיים (חנק). הדבר מתבטא אצלי בתגובה מיידית של גרד בעיניים ובאף, שיעול, עיניים מתנפחות, פנים מתנפחות, איבוד קול עקב חסימה פנימית של דרכי הנשימה, ריור והקאות. לכן אסור לי לחלוטין לאכול כל מוצר שיש בו בוטנים. מעבר לכך גם כל מגע שלי עם בן אדם שאכל מוצר עם בוטנים (בעיקר במבה) מסכן אותי אפילו אם אני לא אכלתי בעצמי. לדוגמא שיחקתי עם ילד שאכל/נגע במבה שעתיים לפני כן ופיתחתי תגובה אלרגית...

אני נמצא במעקב אצל פרופ' רותם, מומחה לאלרגיה, שאמר ש"זה יכול לעבור

עד גיל 4". אבל זה לא עבר, וכעת אני ממתין לטיפול מיוחד בבי"ח "אסף הרופא". יש אחוזי הצלחה טובים לטיפול, אך התור שלי רק ב 2019. המשפחה שלי עדיין מקווה שהאלרגיה תעבור או תופחת מעצמה או בעזרת הטיפול המיוחד בעתיד.

בינתיים בכל מקום שאני נמצא יש עזרה ראשונה שלי הכוללת טיפות "פנסטיל", כדורי "בטניזול" לפתיחת דרכי הנשימה ומזרק "אפיפן" למקרה חרום עד הגעת האמבולנס. הערכה נמצאת אפילו בטיולים שיש בגן, כל המטפלות מודרכות ויודעות לתת טיפול ראשוני בעת הצורך וכך גם הסביבה הקרובה. בכל יום הולדת בגן או מסיבה שואלים את ההורים שלי מה מותר שיהיה ומה לא, שואלים אם נהיה ומזכירים לכולם לא להשתמש בבוטנים (ועל כך תודה ענקית לרחלי!). הסביבה שלי מגלה אמפתיה והבנה, שבלעדיהם חיי היו אחרים, פחות שמחים.

בהזדמנות זאת אני ומשפחתי רוצים להודות מכל הלב לכל אחד ואחת מקהילת כפר הנשיא על שיתוף פעולה יוצא דופן, זה לא ברור מאליו! כשאהיה גדול אני רוצה להיות רופא, כבר מתאמן על זה בבית, אז בטוח אמצא טיפול עם 100% הצלחה לכל סוגי האלרגיות!

תודה רבה מראש על המשך שיתוף הפעולה - מדויד ומהמשפחה.

מספרת: מיכל

משולחן העורכת

האנשים הזמניים / נעם חורב

כשהיינו ילדים לימדו אותנו לשאוף ל-נָצַח.
מישהו ריסס על קירות לבנו הבתוליים גרפיטי חד וברור: "והם חיו באושר ועושר עד עצם היום הזה".
כשאתה מתבגר, אתה מבין לאט לאט שהנָצַח הזה הוא עסק טריקי. כי ארמונות בחול לא נשארים לנָצַח. ואוכל במקרר לא נשאר לנָצַח. וגם אנשים. גם אנשים לא תמיד נשארים לנָצַח.
אנחנו גדלים עם התפיסה הזאת שככל שבנאדם מלווה אותנו פרק זמן ארוך יותר בחיינו – כך הוא משמעותי וחשוב יותר.
אבל בחיים של כולנו מסתובבים אנשים זמניים. אנשים שלא ילכו איתנו יד ביד עד הסוף. שנכנסו לחיים שלנו לפרק זמן מוגבל עם מטרה מסוימת. אנשים שכנראה לא יהיו שם כשכתוביות הסיום יעלו.
האנשים הזמניים מגיעים בדיוק ברגע שהיינו צריכים אותם.
הם באים להעביר אותנו שיעור.
ללמד אותנו משהו על עצמנו.
ללחוץ לנו על איזה כפתור.
לעזור לנו להתמודד.
לראות ברור יותר.
להוות מקפצה לשלב הבא.
לשנות לנו את הפרספקטיבה.
לנצח איזה פחד.
להרים אותנו מהקרשים.
לסגור מעגל.
ואז, ברגע שתפקידם מסתיים – הם עוזבים.
העניין הוא, שזה לא עושה אותם פחות חשובים. זה לא עושה אותם פחות משמעותיים. בדפי ההיסטוריה של סיפור חיינו – האנשים הזמניים האלה יקבלו פרק שלם, עמוק ומהותי.
כשאני חוזר אחורה בזמן אני מזהה אנשים שנכחו בחיים שלי חודשיים-שלושה ועשו שינוי אמיתי, השפיעו עליי, נתנו לי השראה, לימדו אותי והפילו לי אסימונים יותר מהרבה אנשים שליוו אותי שנים רבות.
בגלל השאיפה האוטופית ל-נָצַח, אנחנו נוטים לחשוב שכשהאנשים האלה יוצאים מדלתנו, זה אומר שהפסדנו אותם. שנכשלנו.

שפשוט לא שמרנו עליהם חזק מספיק. קשה לנו להבין שהם עשו את שלהם, ועם כל הצער שבדבר, תפקידם פשוט הסתיים. אז מדי פעם, על הכביש המהיר של השיגרה, עם כל הזמני, והנצחי, ומה שביניהם - חשוב לעצור, להיזכר ולהודות לאנשים הזמניים האלה, שאולי לא נוכחים ביומיום שלנו, אבל לרגע קטן, מתישהו במרחבי הזמן והמרחק, היו בשבילנו הנצח.

את חג השבועות חגגנו במסורת שבועות מכובדה. בנועם ובאווירת חג משפחתית מורחבת.

אחרי הופעות החג המסורתיות, עברנו מהאמפי בקלילות אל המרחב הפתוח של הדשא סביב הבריכה. אפילו מזג האוויר בא לקראתנו והוריד מעצמו כמה מעלות חום לטובתנו.

כך שהיה ממש נעים.

פתאום שמתי לב, לא היו הכרזות ולא והודעות, נא לאסוף, נא לשמור, נא... וחשבתי לעצמי: מאחורי הקלעים, מישהו הרי אירגן את כל אירועי החג הזה. והנה אנחנו נהנים.

מי יאמר את התודה בסוף הערב? למי התודות והברכות.

אולי יכתבו 'תודות' ב'דברי'...? חיקיתי.

פעם אחרי כל אירוע תרבותי, היינו כותבים תודות. למארגנים, לתפאורן לתאורן ואיש הסאונד וכל העוגות...

תודה מעומק לב על הערב הנעים הזה. הרגשתי 'שבועות'. חשתי גאווה ושְמֻחָתִי, שנכדיי שוב ראו, איך חוגגים בקיבוץ הזה של אמא עדיה ושל סבתא שושנה.

